

ICRC

The President

Check against delivery

**The 11th “Princess Maha Chakri Sirindhorn” Lecture
on International Humanitarian Law**

“Upholding Humanity in Contemporary Warfare”

Special Lecture by

Mirjana Spoljaric Egger

President of the International Committee of the Red Cross

18 August 2025

at Vithes Samosorn,

Ministry of Foreign Affairs of the Kingdom of Thailand

Your Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn,

Excellencies,

Ladies and gentlemen,

It is a great honour to be with you today. Let me begin by expressing my sincere gratitude to Your Royal Highness for the kind invitation to speak at this esteemed event.

In times of crisis, the commitment of the Thai Red Cross to providing humanitarian assistance is deeply admirable, and I wish to thank you for your efforts. I am grateful for the years of collaboration and partnership in responding to emergencies and in advancing the protection of civilians in situations of armed conflict.

I commend Her Royal Highness, the Ministry of Foreign Affairs, and the Thai Red Cross for creating and sustaining one of the longest-standing platforms dedicated to educating audiences about the rules of war.

For more than 20 years, this distinguished lecture series has shown an enduring commitment to promoting IHL, fostering dialogue between international experts and Thai society, and upholding the humanitarian values enshrined in the Geneva Conventions.

The strength of international humanitarian law increases with public awareness of its importance and with the political weight that a country's leadership attaches to it.

Lecture series like these play an important role in keeping the protective power of the rules of war imprinted into our collective conscience. The focus on the Geneva Conventions is crucial at a time when war is

becoming more widespread, and when international law and multilateral treaties are under great strain.

The reality can't be ignored, not today : **we are living in a decade defined by war.**

The ICRC currently classifies approximately 130 armed conflicts. This is more than we recorded last year, and far more than in previous decades.

While the number of countries experiencing armed conflict remains relatively stable, the number of simultaneous or newly escalating conflicts within them is growing. Many are protracted and often last for generations.

Today's wars are also marked by coalition warfare, the fragmentation of armed groups, and millions of civilians living under the control of non-state armed actors.

Above all, this decade is seeing an increase in wars between states, tectonic political shifts, blurring alliances, and rapid technological advancements, which together exacerbate the risk for more high-intensity conflicts with devastating humanitarian consequences.

As wars multiply and geopolitical divisions deepen, respect for international humanitarian law is in crisis, and with it, our shared humanity. Armed conflict is now the single greatest driver of humanitarian needs. Much of this suffering could have been prevented had the rules of war been better respected.

The ICRC works on frontlines across the world. We know war intimately, and bear witness every day to the scars it carves into people, families, and communities.

In **Myanmar**, the humanitarian situation remains dire after decades of fighting, compounded by a devastating earthquake in March of this year. Hostilities persist and, in some places, have intensified. Meanwhile, restrictions on the movement of people and goods continue to limit access to essential services for many communities such as those in Rakhine.

Nowhere in **Gaza** is safe anymore. What we see there surpasses any acceptable legal or moral standard. Civilians are being killed and injured in their homes, in hospital beds, and while searching for food and water. Children are dying because they do not have enough to eat. The entire territory has been reduced to rubble. Warfare conducted indiscriminately as well as extreme restrictions on humanitarian aid have made conditions unliveable and devoid of human dignity. At the same time, hostages remain in captivity, despite the clear prohibition of hostage-taking under international humanitarian law.

Large-scale drone and missile attacks in the **Russia-Ukraine international armed conflict** are killing and injuring civilians far from the frontlines. Essential infrastructure is being destroyed. More than 146,000 cases of missing people – both military and civilian – have been reported to the ICRC as of the end of July.

In **Sudan**, civilians face an unrelenting nightmare of death, destruction, and displacement.

And after nearly four decades of war in **Afghanistan**, civilians continue to be haunted by mines, unexploded ordnances, and abandoned improvised explosive devices.

The situation in **Syria** illustrates one of the most heartbreaking and enduring consequences of prolonged conflict: the unresolved fate of the

missing. The ICRC has registered over 36,000 missing people. This is likely just a fraction of the true number. If the ICRC had sustained access to all places of detention throughout the conflict, many of these cases might have been resolved or even prevented. Still today, water supply and electricity are at risk of collapse. At the same time, the recent violence along the coast and southern Syria underscores how the country's path to peace is fragile – and how quickly clashes can erupt.

The scale of human suffering – in Gaza, Myanmar, Ukraine, Sudan, Afghanistan, Syria and dozens of other countries across the world – must never be accepted as inevitable. These are not unfortunate side effects of war, but consequences of a profound failure to uphold international humanitarian law.

They are the result of political failure.

When wars are fought with the mentality of “total victory” or “because we can” a dangerous permissiveness takes root – one where the law is bent to justify killing rather than prevent it. The Geneva Conventions were created specifically to prevent senseless suffering and death.

When hostilities are carried out indiscriminately and when violence is left unchecked, the consequences are catastrophic. Death and destruction become the norm, and not the exception.

In a highly interconnected world, unrestrained violence rarely remains confined to a single battlefield. It reverberates. When the world tolerates unbridled aggression in one conflict, it signals to the others – militaries, non-state armed groups, and their allies – that such behaviour is acceptable elsewhere.

As conflicts escalate, so too does the **weaponization of information**. Wars are fought today not only on the ground, but also in the digital arena, where harmful narratives and incendiary rhetoric are used to inflame tensions and justify violence.

Horrific events throughout history are rooted in a common element: dehumanisation. Stripping the humanity of others away creates an environment where torture, abuse, and killing is rationalised.

There is no such thing as a human animal. No people or territory should ever be erased from the face of the Earth.

In a world increasingly shaped by algorithms, the speed with which harmful narratives can spread is unprecedented – with dangerous real-world consequences.

We witness how genocidal vocabulary eventually translates into gruesome realities on the ground. The vitriolic hatred embedded in such language strips away empathy, creating fertile ground for atrocities to take place. It renders brutality acceptable, or worse, seemingly inevitable.

Your Royal Highness,

Distinguished guests,

We are living in a time when the world is not just at war – it is preparing for more war. Global military spending is at record highs. Across regions, states are investing in weaponry, modernising forces, and rearming with a sense of urgency.

As the president of an organisation responding to the horrific consequences of armed conflict, it is my first responsibility to encourage states to de-escalate and not lead the world towards limitless war.

It is also my duty to remind states that responsible conflict preparedness is not measured solely by firepower. It demands sustained investment in international humanitarian law during peacetime to ensure compliance in wartime.

The recent escalation between Thailand and Cambodia underscores how important this kind of preparedness is and how quickly hostilities can trigger humanitarian consequences for the civilian population.

This includes training for military personnel on core IHL principles related to the protection of civilians in the conduct of hostilities or the handling of detainees, to name a few. It also means detailed operational planning and rules of engagement for specific obligations set out in the Geneva Conventions – especially during international conflicts between states.

IHL obligations in wars are rigorous. States must not only understand these requirements but also prepare the systems and infrastructure necessary to be able to quickly put them into practice when war breaks out.

For example, in international armed conflicts, prisoners of war (POWs) and interned civilians are granted specific protections under the Third and Fourth Geneva Conventions. States must plan how they would establish **internment camps** that meet minimum standards for shelter, sanitation, food, water, and medical care.

Men and women must be housed separately, and minors from adults unless with family members. Under IHL, all people detained or interned in relation to international armed conflict must be allowed visits by the ICRC to monitor their condition.

Protected persons that find themselves in enemy hands must be allowed to remain in contact with their families. They may only be held until the end of active hostilities at which point they must be returned home. This is where a critical IHL requirement comes in: the establishment of **National Information Bureaus** (NIBs).

These bureaus must share that information on those who are interned, detained, sick, dead, or missing with the ICRC's Central Tracing Agency (CTA), enabling us to transmit that information to the other side and then onto their families. For prisoners of war and civilian internees, the detaining power must issue **capture cards** and forward them to the CTA and families.

These are not systems that can be improvised once war begins. From capture cards to tracking the wounded, sick, and dead, National Information Bureaus are intricate information management mechanisms that require peacetime planning. Delays in setting them up not only risk non-compliance with IHL – they also lead to real human consequences, with people going missing and unaccounted for.

They are also critical to removing barriers to peace and reconciliation. National Information Bureaus are essential to tracing the missing as well as providing information that can be used to organise repatriations of prisoners and fallen service members.

Wars affecting a state's own territory also mean national health systems must be ready to absorb high numbers of war-wounded and deal with conflict-related injuries while continuing to meet ongoing health needs.

Mortuary and forensic capacity must be scaled up to ensure the dead are identified and treated with dignity, preventing people from disappearing in death.

We know armed forces are preparing for military confrontations. But within that, states must also prepare for the humanitarian consequences. **That begins with greater investment in IHL – not after the fighting starts, but now.**

International humanitarian law is not an abstract issue. It is not something for lawyers to elaborate on in conference settings. International humanitarian law directly relates to both national and international peace and stability.

If you invest in defence, you must budget for IHL.

Your Royal Highness,

Distinguished guests,

We are witnessing a seismic shift in how wars are fought. As states compete in the 21st-century arms race, it is critical to ask: how does IHL apply to these evolving technologies, and what must states consider as they invest in new weapons systems?

Cheap and scalable, **drones** are becoming one of the defining weapons of today's wars. Their widespread use is reshaping frontlines and revolutionising the battlefield.

Drones are not prohibited under IHL. But like any weapon, they must be used in full compliance with the rules of war. Low-resolution, analogue systems and operators' lack of training – especially when it comes to low-cost first-person view drones – raise serious concerns about the ability to distinguish military from civilian targets.

Distance does not absolve responsibility. Drone operators and their commanders remain legally accountable for the effects of their actions, just like any other combatant.

Without stronger regulation and accountability, the drone arms race will escalate. More actors will deploy more drones, with fewer safeguards and humanitarian consequences will multiply.

As drones edge towards greater autonomy, they intersect with another deeply concerning development: **autonomous weapons systems**.

These weapons can select targets and apply force without any human intervention after their activation, raising serious humanitarian, legal, ethical, and security concerns.

Life-and-death decisions must never be delegated to sensors and algorithms. Human control over the use of force is critical to preserving accountability in warfare. Machines with the power to take lives without human involvement should be banned under international law.

Autonomous weapons systems that function in a way that their effects are unpredictable should be prohibited. For example, allowing autonomous weapons controlled by machine-learning algorithms – where the software writes itself without human oversight – is an unacceptably dangerous proposition.

A new legally binding instrument is critical to establish clear prohibitions and restrictions. Without it, we risk condemning future generations to a world where machines decide who lives and who dies, and accountability is dangerously eroded.

We are also in an era where the battlefield is not only physical but digital. **Cyber operations** have already been used to disrupt electricity, water systems, hospitals, and other civilian infrastructure – often very far from the frontlines.

IHL applies to cyber operations just as it does to conventional means and methods of warfare. The principles of distinction, proportionality, and precaution are just as binding in cyberspace as they are on land.

Civilian protections must be hardwired into digital warfare. That means belligerents must ensure human oversight, refrain from cyber-attacks against civilian infrastructure, and minimise foreseeable harm to civilians and civilian systems.

International humanitarian law also applies to any military activity in **outer space** related to armed conflict.

Disabling or destroying satellites can have serious humanitarian consequences. Satellites that provide navigation, communications and remote sensing have become indispensable to the functioning of civilian life.

Humanitarian organisations also depend on satellite services to reach people in need. Without these systems, providing life-saving assistance and helping communities recover becomes even more difficult for us.

Just as states must rigorously ensure that new weapons technologies comply with international humanitarian law, they must not neglect their responsibilities concerning **conventional weapons**.

Putting IHL into action and protecting civilians doesn't only happen in active conflict zones. It also happens in the choices states make about the kinds of weapons they produce, stockpile, or prohibit.

Today, the global commitment to ban anti-personnel mines is starting to fracture, with several states that once championed disarmament now taking steps to withdraw from the Anti-Personnel Mine Ban Convention. This is not just a legal retreat on paper; it risks endangering lives and reversing decades of hard-fought progress.

Most ASEAN member states are parties to the mine ban treaty. When Thailand joined in the late 1990s, the Thai government created the National Mine Action Committee. Within a year, Thailand destroyed some 10,000 anti-personnel mines. At the same time, teams of deminers were deployed to clear contaminated land, significantly reducing the human cost of mines from 350 casualties between 1999 and 2001 to just 24 in 2011.

This month also marks 80 years since the atomic bombings of Hiroshima and Nagasaki – a catastrophe that to this day continues to inflict emotional and physical suffering on survivors.

Terrifyingly, the nuclear weapons in today's arsenals are far stronger. The bombs dropped then would today be classified as a small nuclear weapon.

But there is no such thing as a small nuclear weapon. Any use of nuclear weapons would be a catastrophic event. It would inflict a level of suffering and destruction that no humanitarian response could address. It is extremely doubtful that nuclear weapons could ever be used in accordance with international humanitarian law.

And yet, we continue to see nuclear arsenals expand, and their use be threatened with casualness and frequency. However, the number of states parties to the Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons continues to grow, with 73 states now parties to the treaty and another 25 that have signed it. This includes most ASEAN states – among them Thailand.

Distinguished guests,

Allow me to ask you: What happens to societies – to the world – if we fall prey to the belief that might alone makes right? When we disregard the rule of law, and pursue victory at any cost?

IHL was not created to prevent war, but to prevent barbarity in war.

That distinction is crucial. It recognizes the reality of armed conflict while insisting that even in war, humanity must endure – in how we treat the wounded, in how we protect civilians, and how we treat prisoners. Peace can start in a prison cell.

Protecting hospitals as sanctuaries for the injured is not weakness.

Shielding civilians from hostilities is not weakness.

Allowing lifesaving aid to reach those in need is not weakness.

Treating detainees with dignity is not weakness.

It is strength.

It takes strength to act with restraint in the chaos of war. To resist the pull of vengeance and to rise above retribution. To preserve our shared humanity when conflict threatens to erase it.

Respect for IHL is soft power in action.

Its influence should not be under-estimated.

Upholding IHL enhances a state's international reputation. States that champion the rules of war and humanitarian principles often gain diplomatic influence because of their moral leadership.

Parties to conflict that disregard international humanitarian law do so at the cost of legitimacy. **The stain of brutality stays long after the guns fall silent.** It complicates post-conflict recovery, economic rebuilding,

and international cooperation – and lays fertile ground for future violence and security threats to take root.

It is possible, however, to protect civilians in war.

When combatants respect the rules of war – when they spare civilians, protect critical infrastructure, and care for the wounded – they reduce the long-term costs of conflict. They make recovery possible. They preserve the social fabric necessary for peace.

As president of the ICRC, I am witness to the worst of humanity but also how compassion can emerge even in the darkest of circumstances.

- In **Gaza**, the ICRC has facilitated the release of 148 hostages and over 1,700 detainees since October 2023, allowing loved ones to be reunited across Israel, the occupied Palestinian territory, and beyond, including in Thailand.
- In **Myanmar**, ICRC delegates are visiting places of detention to monitor the conditions and treatment of those held and to help them keep in touch with their families. Thousands of detainees have been visited by the ICRC so far this year.

The ICRC has helped more than 2,000 detainees held in relation to the conflict in **Yemen** to be released and returned home.

- We have supported **Russia and Ukraine** in the repatriation of fallen soldiers more than 50 times – most recently with a complex, multi-day operation in June that included thousands of fallen soldiers.
- Earlier this year, in the **Democratic Republic of the Congo**, the ICRC helped transport more than 1,300 disarmed members of the DRC government forces and their families from Goma to Kinshasa. Then in July, a declaration signed between the DRC and the Congo River Alliance/M23 Movement committed the sides to establish a

mechanism facilitated by the ICRC to arrange for the release of people detained in relation to the conflict.

These examples are important, and I am naming them here to show how IHL can be translated into concrete actions that lessen suffering.

Prisoner releases, civilian evacuations, and humanitarian corridors are not just acts of relief. They are expressions of IHL in action, and often the first fragile threads of dialogue between warring sides. They are a very concrete pathway to peace.

Since 1934, the ICRC has been mentioned in about **150 peace instruments** like ceasefire agreements, peace accords, and other frameworks. This is primarily due to the role we play in the humanitarian steps outlined in the Geneva Conventions.

As demonstrated in recent weeks with the ceasefire reached between Thailand and Cambodia, the ASEAN group of states provides a critical platform for conflict resolution and de-escalation in Southeast Asia—such as the repatriation of human remains – to be agreed and acted upon.

We are committed to strengthening our dialogue and cooperation with Thailand and all ASEAN members in support of compliance with international humanitarian law because the ICRC acts as a neutral intermediary – a role grounded in our purely humanitarian mandate and made possible because we engage with all parties no matter which side of the line they fight on.

We have done so for more than 160 years.

Your Royal Highness,

International humanitarian law is only as strong as leaders' will to uphold it.

If the Geneva Conventions are to save lives as they are intended to then exceptional efforts must once again be made by all states to reaffirm their unwavering commitment to upholding the rules of war.

Just as states came together in 1949 in the aftermath of the horrors of the Second World War to adopt the Geneva Conventions, the international community must come together today to revive respect for this legal framework.

This is not a symbolic gesture. This is about protecting future generations from increasingly brutal patterns of warfare.

IHL must become a political priority.

And this is why last September, Brazil, China, France, Jordan, Kazakhstan, and South Africa, together with the ICRC, launched an initiative to galvanize political commitment to the rules of war. Since then, **more than 70 states** have joined this effort.

Twenty-four of these states have stepped forward to lead seven thematic workstreams alongside ICRC legal teams. Together, they are developing practical recommendations to strengthen respect for IHL.

These include:

- Identifying good practices to prevent violations,
- Supporting national IHL committees,
- Exploring how IHL can contribute to peace efforts,
- Strengthening the protection of civilian infrastructure, notably hospitals,

- Addressing the challenges posed by communications and information technologies,
- And examining the humanitarian impacts of modern naval warfare.

Since the beginning of the year, over 130 states have participated in consultations around these themes. The 24 co-chairing states are now working closely with the ICRC to consolidate and present preliminary findings which will be published in the coming months.

I am encouraged to share today that these discussions – against what we see in battlefields – revealed broad support for protective, rather than permissive, interpretations of international humanitarian law.

These efforts will continue into next year and culminate in a high-level meeting to uphold humanity in war in 2026.

Today it is my honour to welcome **Thailand** to the global IHL initiative. Your leadership will be crucial in helping bring ASEAN states and others on board in this vital effort.

As president of the ICRC, I am often confronted with the question if IHL is still relevant today, or if the new world order necessitates a new set of rules. I am often asked whether our neutrality has become obsolete.

Here's my answer: IHL is not a relic of the past. It is a living body of law, designed to protect human dignity when it is most difficult. It enshrines the principle that every human life – no matter what side of the frontline they are on – is equally deserving of protection.

Its principles remain urgently relevant today as wars are increasingly fought in urban centres, with new technologies, and by a growing number of actors. The nature of warfare may change, but the need to uphold basic humanity in war does not.

The suffering of a mother who is forced to watch her child die of starvation is exactly the same today as it was 100 years ago.

All state leaders are legally obliged to go out of their way – always – to prevent wars from escalating beyond the point of no return. What happened in the Second World War can happen again if we're not careful enough to prevent it.

Today, in a decade marked by war, states have to join forces to reignite the vision of lasting peace and stability based on internationally agreed frameworks and a rules-based world order. And they should do so before it becomes too late.

Thank you.

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ โดยกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย)

ปาฐกถา “สมเด็จพระเจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร”
เกี่ยวกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ครั้งที่ ๑๑

“การดำรงไว้ซึ่งความเป็นมนุษย์ในสงครามร่วมสมัย”

โดยนางมียานา สปอลยาริช เอ็กเกอร์

วันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๘
ณ วิเทศสโมสร กระทรวงการต่างประเทศ

ใต้ฝ่าละอองพระบาท

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

สุภาพสตรีและสุภาพบุรุษ

ข้าพระพุทธเจ้าสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้ฝ่าละอองพระบาททรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ข้าพระพุทธเจ้า
ได้มีโอกาสมากล่าวปาฐกถาในงานอันทรงคุณค่ายิ่งนี้ และดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้อยู่ต่อหน้าทุกท่าน
ในวันนี้

ในยามวิกฤต ความมุ่งมั่นของสภากาชาดไทยในการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมอย่างยิ่ง
และดิฉันขอขอบคุณในความทุ่มเทของทุกท่าน ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งในความร่วมมือและความเป็นหุ้นส่วนที่มีมา
ยาวนานในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน และส่งเสริมการคุ้มครองพลเรือนในสถานการณ์การขัดกันทางอาวุธ

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานพระราชนุญาตแสดงความชื่นชมใต้ฝ่าละอองพระบาท และกระทรวง
การต่างประเทศ รวมถึงสภากาชาดไทย ที่ได้ร่วมกันจัดตั้งและสืบสานเวทีแห่งนี้ ซึ่งเป็นหนึ่งในเวทีที่ดำเนินมา
อย่างยาวนานที่สุด เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์แห่งสงครามแก่สาธารณชน

ตลอดระยะเวลากว่า ๒๐ ปีที่ผ่านมา งานปาฐกถาอันทรงเกียรตินี้ได้สะท้อนถึงความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่อง
ในการส่งเสริมกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ สนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นระหว่างผู้เชี่ยวชาญ
ระดับนานาชาติกับสังคมไทย และดำรงไว้ซึ่งคุณค่าแห่งมนุษยธรรมที่ยึดถืออยู่ในอนุสัญญาเจนีวา

พลังของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจะเพิ่มพูนขึ้นตามระดับความตระหนักรู้ของสาธารณชน
ถึงความสำคัญของกฎหมายดังกล่าว และขึ้นอยู่กับผู้นำของประเทศว่าจะให้น้ำหนักทางการเมืองกับ
กฎหมายนี้เพียงใด

การแสดงปาฐกถาเช่นนี้จึงมีบทบาทสำคัญในการรักษาพลังแห่งการคุ้มครองของกฎเกณฑ์แห่งสงครามให้ฝังแน่นอยู่ในจิตสำนึกของสาธารณชน การให้ความสำคัญกับอนุสัญญาเจนีวาเป็นสิ่งสำคัญในช่วงเวลาที่สงครามกำลังแพร่ขยายมากขึ้น และเมื่อกฎหมายระหว่างประเทศรวมถึงสนธิสัญญาพหุภาคีกำลังเผชิญแรงกดดันอย่างหนัก

ในวันนี้เราจึงไม่อาจเพิกเฉยต่อความจริงที่ว่า **“เราอยู่ในทศวรรษที่ถูกนิยามด้วยสงคราม”**

ปัจจุบัน คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้จำแนกสถานการณ์ที่เข้าข่ายเป็นการขัดกันทางอาวุธได้ประมาณ ๑๓๐ กรณี ซึ่งมากกว่าที่เราเคยบันทึกไว้เมื่อปีที่แล้ว และมากกว่าทุกทศวรรษก่อนหน้านี้ อย่างมีนัยสำคัญ

แม้จำนวนประเทศที่ประสบกับการขัดกันทางอาวุธจะยังคงค่อนข้างคงที่ แต่จำนวนความขัดแย้งที่เกิดขึ้นพร้อมกันหรือความขัดแย้งที่ปะทุรุนแรงขึ้นใหม่ภายในประเทศเหล่านั้นกลับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ความขัดแย้งจำนวนมากเหล่านี้เป็นความขัดแย้งที่ยืดเยื้อ และมักดำเนินต่อเนื่องยาวนานหลายชั่วอายุคน

สงครามในปัจจุบันมีลักษณะสำคัญ ได้แก่ การทำสงครามแบบพันธมิตร (coalition warfare) การกระจายตัวของกลุ่มติดอาวุธ และการมีพลเรือนหลายล้านคนที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ภายใต้การควบคุมของกลุ่มติดอาวุธที่ไม่ใช่รัฐ

ยิ่งกว่านั้น ทศวรรษนี้กำลังประสบกับการเพิ่มขึ้นของการขัดกันทางอาวุธระหว่างรัฐ การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งใหญ่ ความเป็นพันธมิตรที่ไม่ชัดเจน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ซึ่งเมื่อรวมกันแล้ว ก็จะทำให้ความเสี่ยงต่อการเกิดความขัดแย้งที่มีความรุนแรงในระดับสูงเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบทางมนุษยธรรมอย่างร้ายแรง

เมื่อสงครามเพิ่มจำนวนขึ้น และความแตกแยกทางภูมิรัฐศาสตร์ทวีความรุนแรงขึ้น การเคารพต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศก็ตกอยู่ในภาวะวิกฤต และพร้อมกันนั้น ความเป็นมนุษย์ของเราที่มีร่วมกันก็อยู่ในภาวะวิกฤตเช่นกัน การขัดกันทางอาวุธได้กลายเป็นปัจจัยหลักเพียงประการเดียวที่ก่อให้เกิดความต้องการด้านมนุษยธรรมมากที่สุด ความทุกข์ทรมานจำนวนมากเหล่านี้อาจหลีกเลี่ยงได้ หากมีการเคารพกฎเกณฑ์ของสงครามมากกว่านี้

คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศปฏิบัติงานอยู่ในแนวหน้าของความขัดแย้งทั่วโลก เรารู้จักสงครามอย่างลึกซึ้ง และในแต่ละวัน เราได้เห็นร่องรอยบาดแผลที่สงครามฝากไว้ในชีวิตของผู้คน ครอบครัว และชุมชนทั้งหลาย

ใน**เมียนมา** สถานการณ์ด้านมนุษยธรรมยังคงเลวร้ายจากความขัดแย้งที่ยืดเยื้อมาหลายทศวรรษ และยิ่งแย่งจากแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในเดือนมีนาคมของปีนี้ โดยการสู้รบยังคงดำเนินอยู่ และในบางพื้นที่กลับทวีความรุนแรงมากขึ้น ในขณะเดียวกัน ข้อจำกัดในการเดินทางของประชาชนและการลำเลียงสินค้ายังคงเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงบริการพื้นฐานของชุมชนจำนวนมาก เช่น ในรัฐยะไข่

ไม่มีพื้นที่ใดในกาชาที่ปลอดภัยอีกต่อไป สิ่งที่เราได้เห็นที่นั่น ได้เลยจุดที่มาตรฐานทางกฎหมายหรือศีลธรรมใดจะยอมรับได้ พลเรือนถูกสังหารและได้รับบาดเจ็บในบ้านของตนเอง บนเตียงในโรงพยาบาล และระหว่างที่ออกไปหาอาหารและน้ำ เด็ก ๆ กำลังล้มตายเพราะขาดแคลนอาหารประทังชีวิต ดินแดนทั้งหมดได้ถูกทำลายจนเหลือเพียงซากปรักหักพัง สงครามที่ดำเนินไปอย่างไม่เลือกเป้าหมาย รวมถึงการจำกัดความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอย่างสุดโต่ง ได้ทำให้สภาพความเป็นอยู่ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ และปราศจากศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ขณะเดียวกัน ตัวประกันยังคงถูกควบคุมตัวอยู่ ทั้งที่กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศห้ามการจับตัวประกันอย่างชัดเจน

การโจมตีด้วยโดรนและขีปนาวุธในวงกว้างในสถานการณ์การขัดกันทางอาวุธระหว่างประเทศระหว่างรัสเซียกับยูเครนกำลังคร่าชีวิตและทำให้พลเรือนที่ม่ายอยู่ห่างจากแนวปะทะได้รับบาดเจ็บ โครงสร้างพื้นฐานของพลเรือนถูกทำลาย คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้รับรายงานบุคคลสูญหายทั้งที่เป็นพลทหารและพลเรือนแล้วกว่า ๑๔๖,๐๐๐ คน ณ สิ้นเดือนกรกฎาคม

ในซูดาน พลเรือนต้องเผชิญกับฝันร้ายที่ไม่สิ้นสุด ทั้งความตาย การทำลายล้าง และการพลัดถิ่น

และหลังจากสงครามที่ยาวนานเกือบสี่ทศวรรษในอัฟกานิสถาน พลเรือนยังคงถูกหลอกหลอนจากภัยของทุ่นระเบิด สรรพาวุธระเบิดตกค้างที่ยังไม่ระเบิด และอุปกรณ์ระเบิดแสวงเครื่องที่ถูกละทิ้ง

สถานการณ์ในซีเรียสะท้อนให้เห็นถึงหนึ่งในผลพวงอันน่าเศร้าใจและยาวนานที่สุดของความขัดแย้งที่ยืดเยื้อ นั่นคือ ชะตากรรมที่ยังไม่คลี่คลายของผู้สูญหาย โดยคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้ขึ้นทะเบียนผู้สูญหายแล้วกว่า ๓๖,๐๐๐ คน ซึ่งตัวเลขผู้สูญหายนั้นจะเป็นเพียงเศษเสี้ยวของจำนวนจริงเท่านั้น หากคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศสามารถเข้าถึงสถานที่กักคุม (places of detention) ทั้งหมดได้อย่างต่อเนื่องตลอดช่วงเวลาของความขัดแย้ง หลายกรณีก็อาจได้รับการคลี่คลาย หรืออาจป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้ กระทั่งทุกวันนี้ โครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น เช่น ระบบจ่ายน้ำและไฟฟ้า ยังคงเผชิญความเสี่ยงที่จะล่มสลายโดยสิ้นเชิง และในขณะเดียวกัน ความรุนแรงล่าสุดในเมืองซเวด้า (Sweida) และทางตอนใต้ของซีเรีย ยิ่งตอกย้ำให้เห็นว่า เส้นทางสู่สันติภาพของประเทศประมาทเพียงใด และการปะทะสามารถปะทุขึ้นได้อย่างรวดเร็วเพียงใด

ขอบเขตของความทุกข์ทรมานที่มนุษย์ต้องเผชิญ ไม่ว่าจะในกาชา เมียนมา ยูเครน ซูดาน อัฟกานิสถาน ซีเรีย และในอีกหลายสิบประเทศทั่วโลก จักต้องไม่ถูกยอมรับว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ความสูญเสียเหล่านี้ไม่ใช่เพียงผลพวงอันโศกเศร้าจากสงคราม หากแต่เป็นผลจากความล้มเหลวอย่างร้ายแรงในการธำรงไว้ซึ่งกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

ความสูญเสียเหล่านี้ก็คือผลจากความล้มเหลวทางการเมือง

เมื่อใดที่สงครามมีการดำเนินการสู้รบด้วยสภาวะความคิดที่ว่า “ต้องชนะให้ได้เท่านั้น” หรือ “เพราะเราทำได้” ความคิดที่ยอมให้ใช้ความรุนแรงโดยไม่ยึดหลักกฎหมายก็จะเริ่มหยั่งรากลึก กฎหมายนี้จะถูกตีความบิดเบือน

เพื่อหาข้ออ้างในการเข่นฆ่า มากกว่าที่จะใช้เพื่อยับยั้ง อนุสัญญาเจนีวาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อยับยั้งความทุกข์ทรมานและความตายอันไร้เหตุผลโดยเฉพาะ

เมื่อการสู้รบเกิดขึ้นแบบไม่เลือกเป้าหมาย และไม่มีใครควบคุมความรุนแรงได้ ผลลัพธ์ที่ตามมาคือความหายนะ ความตายและการทำลายจะกลายเป็นเรื่องปกติ แทนที่จะเป็นสิ่งที่ควรยับยั้ง

ในโลกยุคใหม่ที่เชื่อมโยงกันแบบไร้พรมแดน ความรุนแรงที่ไร้การควบคุมจะไม่หยุดอยู่แค่เพียงสนามรบเดียว หากแต่จะส่งแรงกระเพื่อมกว้างออกไป การปล่อยให้เกิดการรุกรานในความขัดแย้งหนึ่ง ก็เท่ากับเป็นการส่งสัญญาณให้กองทัพ กลุ่มติดอาวุธที่ไม่ใช่รัฐ และพันธมิตรของพวกเขาในที่อื่น ๆ เข้าใจว่า พฤติกรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่โลกยอมรับได้

ยิ่งความขัดแย้งทวีความรุนแรงขึ้นเท่าใด **การใช้ข้อมูลข่าวสารเป็นอาวุธ** (weaponization of information) ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเท่านั้น ทุกวันนี้สงครามไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในสมรภูมิ แต่ยังปะทุอยู่ในโลกดิจิทัล ที่ซึ่งการบิดเบือนข้อเท็จจริงและวาทกรรมชั่วถูกใช้เพื่อปลุกปั่นความเกลียดชัง ลดทอนความเป็นมนุษย์ และสร้างความชอบธรรมให้กับความรุนแรง

เหตุการณ์เลวร้ายในประวัติศาสตร์ล้วนมีรากเหง้าร่วมกันคือ “การลดทอนความเป็นมนุษย์” ของผู้อื่น เมื่อเราปลดปล่อยความเป็นมนุษย์ออกจากผู้ใด ก็เท่ากับเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ทำให้การทรมาน การล่วงละเมิด และการเข่นฆ่าอย่างไร้เหตุผล กลายเป็นสิ่งที่ยอมรับได้

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “สัตว์มนุษย์” (human animal) ไม่มีประชาชนหรือดินแดนใดที่ควร “ถูกลบให้หายไปจากผืนแผ่นดินโลก”

ในโลกที่อัลกอริทึมมีบทบาทในการกำหนดทิศทางของสังคมมากขึ้นเรื่อย ๆ ภัยของวาทกรรมที่เป็นอันตรายสามารถแพร่กระจายได้รวดเร็วอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และก่อให้เกิดผลที่เป็นอันตรายในโลกแห่งความเป็นจริง

เราพบเห็นอยู่เสมอว่า คำพูดที่ลดทอนความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น ในที่สุดก็นำไปสู่ความเป็นจริงอันน่าสยดสยองสำหรับผู้ที่ต้องใช้ชีวิตท่ามกลางสงคราม ความเกลียดชังที่กัดกินอยู่ในถ้อยคำเหล่านั้นทำให้คนหมดความเห็นอกเห็นใจต่อกัน และเปิดทางให้ความอำมหิตเบ่งบานได้โดยง่าย ความทารุณอย่างไร้เหตุผลกลับกลายเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ หรือที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ ทำให้ดูเหมือนเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ใต้ฝ่าละอองพระบาท

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

เรากำลังอยู่ในยุคที่โลกไม่เพียงเผชิญกับภาวะสงคราม แต่ยังเตรียมพร้อมสำหรับสงครามที่จะมีมากขึ้น งบประมาณด้านการทหารของโลกพุ่งสูงเป็นประวัติการณ์ รัฐต่าง ๆ ในหลายภูมิภาคต่างก็เร่งสะสมอาวุธ ยุทโธปกรณ์ ปรับปรุงกองกำลังให้ทันสมัย และกลับมาติดอาวุธอีกครั้ง ราวกับว่าสงครามเป็นความแรงด่วน

ในฐานะประธานขององค์กรที่รับมือกับผลกระทบอันโหดร้ายของการขัดกันทางอาวุธ ความรับผิดชอบแรก
ของดินคือ การส่งเสริมให้รัฐต่าง ๆ ลดระดับความตึงเครียด และไม่นำพาโลกไปสู่สงครามที่ไร้ขอบเขต

**ดิฉันมีหน้าที่ในการย้ำเตือนรัฐทั้งหลายว่า การเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับความขัดแย้งอย่างมี
ความรับผิดชอบ มีอรรถประโยชน์จากอาณาเขตของอาวุธเพียงลำพัง หากแต่จำต้องอาศัยการลงทุนลงแรง
อย่างต่อเนื่องในกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในยามสงบ เพื่อให้มั่นใจว่าจะสามารถปฏิบัติตามได้
ในยามสงคราม**

ความตึงเครียดที่ปะทุขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ระหว่างไทยกับกัมพูชาตอกย้ำให้เห็นว่า การเตรียมพร้อมในลักษณะนี้
มีความสำคัญเพียงใด และชี้ให้เห็นว่า การสู้รบสามารถนำไปสู่ผลกระทบด้านมนุษยธรรมต่อพลเรือนได้
อย่างรวดเร็วเพียงใด

การเตรียมพร้อมดังกล่าวรวมถึงการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ทหารเกี่ยวกับหลักการของกฎหมายมนุษยธรรม
ระหว่างประเทศ โดยเฉพาะเรื่องการคุ้มครองพลเรือนในระหว่างการสู้รบ หรือการปฏิบัติต่อผู้ถูกกักคุม
(detainees) เป็นต้น ตลอดจนการวางแผนปฏิบัติการโดยละเอียด และการกำหนดกฎการปะทะที่สอดคล้อง
กับพันธกรณีซึ่งระบุไว้ในอนุสัญญาเจนีวา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการขัดกันทางอาวุธระหว่างรัฐ

พันธกรณีตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในยามสงครามนั้นมีความเคร่งครัด รัฐต่าง ๆ จะต้องไม่เพียง
เข้าใจข้อกำหนดเหล่านี้เท่านั้น แต่จะต้องเตรียมระบบและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น เพื่อให้สามารถนำ
ข้อกำหนดเหล่านี้ไปปฏิบัติได้อย่างทันท่วงทีเมื่อเกิดสงครามขึ้น

ตัวอย่างเช่น ในสถานการณ์การขัดกันทางอาวุธระหว่างประเทศ เชลยศึก (prisoners of war) และพลเรือน
ที่ถูกกักกัน (interned civilians) จะได้รับการคุ้มครองตามอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สามและสี่ รัฐต้องวางแผนที่จะ
จัดตั้งค่ายกักกัน (internment camps) โดยต้องมีมาตรฐานขั้นต่ำในการจัดหาที่พักอาศัย การสุขาภิบาล
อาหาร น้ำ และการดูแลทางการแพทย์

การจัดเตรียมสถานที่ที่จะต้องแยกชายหญิงออกจากกัน และแยกผู้เยาว์ออกจากผู้ใหญ่ เว้นแต่จะอยู่กับสมาชิก
ในครอบครัว ภายใต้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศยังกำหนดอีกว่า บุคคลทุกคนที่ถูกกักคุม (detained)
หรือถูกกักกัน (interned) อันเนื่องมาจากการขัดกันทางอาวุธระหว่างประเทศ จะต้องได้รับสิทธิ
ให้คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเข้าเยี่ยมเพื่อเฝ้าติดตามสภาพความเป็นอยู่

บุคคลที่ได้รับความคุ้มครอง (protected persons) ซึ่งตกอยู่ในความดูแลของฝ่ายตรงข้าม ต้องได้รับอนุญาต
ให้สามารถติดต่อกับครอบครัวได้ และจะถูกควบคุมตัวได้จนกว่าสถานการณ์การสู้รบสิ้นสุดลงเท่านั้น
หลังจากนั้นจะต้องได้รับการส่งตัวกลับประเทศ ณ จุดนี้เองที่พันธกรณีสำคัญประการหนึ่งของกฎหมาย
มนุษยธรรมระหว่างประเทศเข้ามามีบทบาท อันได้แก่ การจัดตั้งสำนักงานสนเทศ (National Information
Bureaus: NIBs)

สำนักงานเหล่านี้จะต้องส่งต่อข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองที่ถูกกักกัน กักคุม เจ็บป่วย เสียชีวิต หรือ

สูญหาย ให้กับสมาคมบรรเทาทุกข์เชลยศึก (Central Tracing Agency: CTA) ของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้เราสามารถถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวไปยังอีกฝ่ายหนึ่ง และต่อเนื่องไปยังครอบครัวของบุคคลเหล่านั้นได้ สำหรับเชลยศึกและพลเรือนที่ถูกกักกัน (civilian internees) ประเทศที่กักคุม (detaining power) จะต้องออก**บัตรแจ้งการจับกุม** (capture cards) และส่งต่อไปยังสมาคมบรรเทาทุกข์เชลยศึกและครอบครัว

กลไกเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถนำเข้ามาปรับใช้ได้ทันทีเมื่อเกิดสงครามขึ้น ตั้งแต่การจัดทำบัตรแจ้งการจับกุม ไปจนถึงการติดตามผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วย และผู้เสียชีวิต สำนักงานสนเทศถือเป็นกลไกบริหารการจัดการข้อมูลที่มีความซับซ้อน ดังนั้น การจัดตั้งที่ล่าช้าจะไม่เพียงนำไปสู่ความเสี่ยงในการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อมนุษย์อย่างแท้จริง นั่นก็คือ การที่ผู้คนจะสูญหายและไม่มีใครสามารถติดตามได้

กลไกดังกล่าวเหล่านี้ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการขจัดอุปสรรคต่อสันติภาพและการปรองดอง สำนักงานสนเทศถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการติดตามผู้สูญหาย ตลอดจนให้ข้อมูลซึ่งสามารถนำไปใช้เพื่อการส่งตัวเชลยศึกและการส่งศพทหารกลับคืนสู่มาตุภูมิ

หากสงครามเกิดขึ้นในดินแดนของรัฐเอง รัฐจำเป็นต้องเตรียมระบบสาธารณสุขให้พร้อมเพื่อรองรับผู้บาดเจ็บจำนวนมากจากสงคราม และรับมือกับการบาดเจ็บที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง ควบคู่ไปกับการให้บริการด้านสาธารณสุขที่ยังคงต้องดำเนินอยู่ตามปกติ

การเสริมสร้างศักยภาพด้านนิติเวชและการจัดการศพเป็นสิ่งที่จำต้องทำ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะสามารถพิสูจน์อัตลักษณ์ของผู้เสียชีวิตได้ และปฏิบัติต่อผู้เสียชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี ทั้งนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้คนสูญหายแม้ว่าจะเสียชีวิตแล้วก็ตาม

เราต่างทราบดีว่า กองทัพหลายประเทศกำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเผชิญหน้าทางทหาร แต่ท่ามกลางการเตรียมพร้อมเหล่านั้น รัฐก็จำเป็นต้องเตรียมรับมือกับผลกระทบทางมนุษยธรรมที่จะตามมาจากความขัดแย้งขนาดใหญ่และรุนแรงด้วยเช่นกัน ซึ่งการเตรียมพร้อมเช่นว่านี้ **ต้องเริ่มต้นจากการลงทุนลงแรงในกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศอย่างจริงจัง และไม่ใช่เริ่มหลังจากการสู้รบเกิดขึ้นแล้ว แต่ต้องเริ่มเลยตั้งแต่ตอนนี้**

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศไม่ใช่เรื่องนามธรรม และไม่ใช่ประเด็นที่มีไว้ให้บรรดานักกฎหมายมาอภิปรายกันในที่ประชุม หากแต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสันติภาพและเสถียรภาพ ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

ถ้าคุณจะลงทุนกับการป้องกันประเทศ คุณก็ต้องจัดสรรงบประมาณสำหรับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศด้วยเช่นกัน

ใต้ฝ่าละอองพระบาท

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

เรากำลังเห็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในวิธีการสู้รบในสงคราม ในขณะที่รัฐต่าง ๆ ลงแข่งขันกันในการสงคราม สะสมอาวุธแห่งศตวรรษที่ ๒๑ เราจำเป็นต้องตั้งคำถามว่า กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ จะสามารถใช้กับเทคโนโลยีที่กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็วเหล่านี้ได้อย่างไร และรัฐต้องคำนึงถึงปัจจัยใดบ้าง เมื่อจะลงทุนในระบบอาวุธสมัยใหม่

โดรน ซึ่งมีต้นทุนต่ำและสามารถผลิตได้จำนวนมาก กำลังกลายเป็นหนึ่งในอาวุธที่นิยามการขัดกันทางอาวุธสมัยใหม่ การใช้งานอย่างแพร่หลายของโดรนกำลังเปลี่ยนแปลงแนวปะทะ และพลิกโฉมสนามรบ

โดรนไม่ได้เป็นอาวุธต้องห้ามภายใต้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับอาวุธทุกชนิด การใช้งานต้องสอดคล้องกับกฎเกณฑ์แห่งสงคราม (rules of war) อย่างเคร่งครัด การใช้โดรนที่มีระบบความละเอียดต่ำ การใช้โดรนที่ควบคุมโดยระบบแอนะล็อก และการที่ผู้ควบคุมโดรนขาดการฝึกอบรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของโดรนแบบมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (first-person view drones) ที่มีราคาถูก ก่อให้เกิดข้อกังวลอย่างมากเกี่ยวกับความสามารถในการการแยกแยะเป้าหมายทางทหารออกจากพลเรือน

แม้ผู้ควบคุมโดรนจะอยู่ห่างไกลจากพื้นที่การสู้รบ ก็ยังต้องรับผิดชอบอยู่ ผู้ควบคุมโดรนและผู้บังคับบัญชาของพวกเขา ยังคงต้องรับผิดชอบตามกฎหมายต่อผลจากการกระทำของตน เช่นเดียวกับพลรบอื่น

หากปราศจากการกำกับดูแลที่เข้มงวดและกลไกรับผิดชอบที่เข้มแข็ง การแข่งขันสะสมอาวุธโดรนจะยิ่งเพิ่มมากขึ้น ผู้เล่นจำนวนมากขึ้นจะหันมาใช้โดรนเพิ่มขึ้น ขณะที่มาตรการป้องกันกลับถอยหลังจนตามไม่ทัน ในที่สุดผลกระทบด้านมนุษยธรรมก็จะรุนแรงยิ่งขึ้นและแผ่ขยายวงกว้างเป็นทวีคูณ

เมื่อโดรนพัฒนาไปสู่ระดับที่สามารถทำงานได้ด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น ก็จะเกี่ยวพันกับการพัฒนาอาวุธอีกชนิดหนึ่งที่น่ากังวลอย่างยิ่ง นั่นก็คือ “**ระบบอาวุธอัตโนมัติ**” (autonomous weapons systems)

อาวุธเหล่านี้เมื่อถูกเปิดใช้งาน ก็จะสามารถเลือกเป้าหมายและใช้กำลังสังหารได้โดยไม่ต้องมีการควบคุมของมนุษย์แม้แต่น้อย สถานการณ์เช่นนี้ก่อให้เกิดข้อกังวลอย่างลึกซึ้ง ทั้งในมิติด้านมนุษยธรรม กฎหมาย จริยธรรม และความมั่นคง

การตัดสินใจเกี่ยวกับความเป็นความตายไม่ควรถูกปล่อยให้ เป็นหน้าที่ของระบบเซนเซอร์หรืออัลกอริทึม การที่มนุษย์จะต้องเป็นผู้ควบคุมการใช้กำลังเสมอเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการรักษาไว้ซึ่ง “หลักของความรับผิดชอบ” ได้ในภาวะสงคราม เครื่องจักรที่มีอำนาจในการปลิดชีวิตโดยปราศจากการควบคุมของมนุษย์ ควรถูกห้ามตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ระบบอาวุธอัตโนมัติที่ไม่สามารถคาดเดาผลกระทบที่จะเกิดได้ ควรถูกห้ามใช้อย่างเด็ดขาด เช่น การอนุญาตให้ใช้ระบบอาวุธอัตโนมัติที่ควบคุมโดยอัลกอริทึมจากการเรียนรู้ของเครื่อง (machine-learning algorithms) ซึ่งหมายถึงโปรแกรมที่สามารถพัฒนาตนเองโดยอัตโนมัติโดยปราศจากการกำกับของมนุษย์ เป็นเรื่องที่ยอันตรายเกินจะยอมรับได้

การจัดทำตราสารที่มีผลผูกพันทางกฎหมายฉบับใหม่จึงจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อสามารถกำหนดข้อห้ามและข้อจำกัดที่ชัดเจนเกี่ยวกับระบบอาวุธอัตโนมัติ โดยหากไม่มีตราสารนี้ ก็เท่ากับว่าเรากำลังปล่อยให้คนรุ่นหลังต้องตกอยู่ในโลกที่เครื่องจักรต่าง ๆ เป็นผู้ตัดสินว่าใครควรอยู่หรือตาย และหลักของความรับผิดชอบก็จะถูกกัดกร่อนลงอย่างน่ากลัว

นอกจากนี้ เรายังอยู่ในยุคที่สมรรถนะได้จำกัดอยู่แคในทางกายภาพ แต่ยังครอบคลุมถึงโลกดิจิทัลอีกด้วย **ปฏิบัติการไซเบอร์** (cyber operations) ถูกนำมาใช้แล้วเพื่อโจมตีและทำให้ระบบไฟฟ้า ระบบน้ำ โรงพยาบาล และโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ ของพลเรือน หยุดชะงัก ซึ่งหลายครั้งก็เกิดขึ้นไกลจากแนวปะทะ

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศใช้บังคับกับปฏิบัติการไซเบอร์ เฉกเช่นเดียวกับการทำสงคราม ด้วยแนวทางและวิธีการดั้งเดิม ดังนั้น หลักการแบ่งแยกพลรบกับพลเรือน (distinction) หลักความได้สัดส่วน (proportionality) และหลักการระมัดระวัง (precaution) จะต้องใช้บังคับในพื้นที่ไซเบอร์ (cyberspace) เช่นเดียวกับบนบก

การคุ้มครองพลเรือนต้องถูกปลูกฝังให้เป็นส่วนสำคัญของการทำสงครามดิจิทัล นั้นหมายความว่า คู่สงครามจะต้องให้มนุษย์เป็นผู้กำกับดูแล ละเว้นจากการโจมตีทางไซเบอร์ต่อโครงสร้างพื้นฐานของพลเรือน ตลอดจนลดผลกระทบที่คาดหมายได้ว่าอาจจะเกิดกับพลเรือนและระบบต่าง ๆ ของพลเรือน

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศยังใช้บังคับกับกิจกรรมทางทหารในอวกาศที่เกี่ยวข้องกับการขัดกันทางอาวุธด้วยเช่นกัน

การทำลายหรือการตัดระบบดาวเทียมให้ใช้งานไม่ได้ อาจก่อให้เกิดผลกระทบด้านมนุษยธรรมที่รุนแรงบนโลก ดาวเทียมซึ่งให้บริการด้านระบบนำทาง การสื่อสาร และการตรวจจักระยะไกลนั้น ได้กลายเป็นกลไกที่ขาดไม่ได้สำหรับการดำเนินชีวิตของพลเรือนบนโลก

องค์กรด้านมนุษยธรรมเองก็จำเป็นต้องพึ่งพาบริการจากดาวเทียมในการเข้าถึงประชาชนผู้ต้องการความช่วยเหลือในระหว่างที่มีการขัดกันทางอาวุธหรือภัยพิบัติ หากไม่มีระบบเหล่านี้แล้ว การให้ความช่วยเหลือเพื่อช่วยชีวิต รวมถึงการฟื้นฟูชุมชนย่อมเป็นไปได้ยากยิ่งขึ้นสำหรับพวกเรา

ในขณะที่รัฐต้องดำเนินการอย่างแข็งขันเพื่อให้แน่ใจว่า เทคโนโลยีอาวุธสมัยใหม่เป็นไปตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ รัฐเองก็ต้องไม่ละเลยความรับผิดชอบของตนที่เกี่ยวกับ**อาวุธแบบดั้งเดิม**ด้วยเช่นกัน

การนำกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศไปสู่การปฏิบัติและการคุ้มครองพลเรือนมิได้เกิดขึ้นเฉพาะในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการตัดสินใจของรัฐว่าจะเลือกผลิต สะสม หรือห้ามใช้อาวุธประเภทใดอีกด้วย

ทุกวันนี้ ความมุ่งมั่นของประชาคมโลกในการห้ามใช้ทุ่นระเบิดสังหารบุคคลกำลังเริ่มสั่นคลอน เมื่อหลาย ๆ รัฐที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้นำในการลดอาวุธ กลับเริ่มดำเนินการถอนตัวจากอนุสัญญาห้ามทุ่นระเบิดสังหารบุคคล

การถอนตัวเช่นนี้ไม่เพียงแต่เป็นการถอยหลังทางกฎหมายบนหน้ากระดาน แต่ยังอาจนำไปสู่ความเสี่ยงต่อชีวิต และทำให้ความก้าวหน้าที่ร่วมกันต่อสู้มาหลายทศวรรษต้องถอยหลังไปสู่จุดเดิม

ประเทศสมาชิกอาเซียนส่วนใหญ่เป็นภาคีสัญญาห้ามทุ่นระเบิดสังหารบุคคล และเมื่อไทยได้เข้าเป็นภาคีในช่วงปลายทศวรรษ ๑๙๙๐ รัฐบาลไทยก็ได้จัดตั้ง “คณะกรรมการดำเนินงานทุ่นระเบิดเพื่อมนุษยธรรม” (National Mine Action Committee) ขึ้น โดยภายในเวลาเพียงหนึ่งปี ไทยก็ได้ทำลายทุ่นระเบิดสังหารบุคคลราว ๑๐,๐๐๐ ลูก และในขณะเดียวกัน ก็ได้จัดส่งเจ้าหน้าที่เก็บกู้ทุ่นระเบิดไปปฏิบัติการกิจในพื้นที่เสี่ยงภัย ซึ่งสามารถลดผลกระทบต่อนุษย์ไปได้อย่างมีนัยสำคัญ จากจำนวนผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต ๓๕๐ ราย ระหว่างปี ๒๕๔๒ (ค.ศ. ๑๙๙๙) ถึง ๒๕๔๔ (ค.ศ. ๒๐๐๑) เหลือเพียง ๒๔ ราย ในปี ๒๕๕๔ (ค.ศ. ๒๐๑๑)

เดือนนี้ยังเป็นวาระครบรอบ ๘๐ ปีของการทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมาและเมืองนางาซากิ ไศกนาฏกรรมที่ยังคงสร้างความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจให้กับผู้รอดชีวิตร่ำมาถึงทุกวันนี้

ความน่าหวงเกรงคือ อาวุธนิวเคลียร์ในคลังยุทโธปกรณ์ของโลกปัจจุบันนี้มีอำนาจร้ายแรงกว่ามาก ระเบิดที่เคยถูกทิ้งเมื่อครั้งนั้น หากเทียบกับอาวุธในปัจจุบันแล้ว จะถือว่าเป็นเพียงอาวุธนิวเคลียร์ขนาดเล็กเท่านั้น

แต่ในความเป็นจริงแล้ว อาวุธนิวเคลียร์ขนาดเล็กไม่มีอยู่จริง เพราะการใช้อาวุธนิวเคลียร์ไม่ว่าจะในกรณีใด ล้วนถือเป็นความล้มเหลวอย่างหายนะของมนุษยชาติ และจะก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานและการทำลายล้างในระดับที่ไม่มีปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมใดสามารถรับมือได้ จึงเป็นที่น่าคลางแคลงใจอย่างยิ่งว่า จะมีอาวุธนิวเคลียร์ใดที่สามารถนำมาใช้ได้โดยไม่ละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

แต่ถึงกระนั้น เรายังคงเห็นการขยายคลังแสงอาวุธนิวเคลียร์อย่างต่อเนื่อง และการข่มขู่ที่จะใช้อาวุธเหล่านี้ อย่างไม่ไ้ใจก็เกิดขึ้นบ่อยครั้งยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม จำนวนรัฐภาคีของสนธิสัญญาว่าด้วยการห้ามอาวุธนิวเคลียร์ ยังคงมีรัฐเข้าเป็นภาคีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยขณะนี้มียุทธภาคีจำนวน ๗๓ รัฐ และมีรัฐที่ลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้แล้วจำนวน ๒๕ รัฐ ซึ่งรวมถึงประเทศสมาชิกอาเซียนส่วนใหญ่ และหนึ่งในนั้นก็คือประเทศไทย

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ดิฉันขอถามท่านว่า สังคมและโลกทั้งใบจะเป็นเช่นไร หากเราปล่อยให้ตัวเองถูกรอบงำด้วยความเชื่อที่ว่า ผู้แข็งแกร่งเท่านั้นคือผู้ซึ่งถูกผิด หากเราละเลยหลักนิติธรรม แล้วเดินหน้าไขว่คว้าชัยชนะ ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศมิได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้ยับยั้งสงคราม แต่เพื่อใช้ยับยั้งความป่าเถื่อนในการทำสงคราม และความแตกต่างนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง กฎหมายนี้ยอมรับความจริงของการขัดกันทางอาวุธ แต่ในขณะเดียวกันก็ยืนยันด้วยว่า แม้ในสงคราม มนุษย์ธรรมยังคงอยู่ ทั้งในวิธีที่เราปฏิบัติต่อผู้บาดเจ็บ ในวิธีที่เราคุ้มครองพลเรือน และในวิธีที่เราปฏิบัติต่อเชลย สันติภาพสามารถเริ่มต้นได้ในเรือนจำ

การคุ้มครองโรงพยาบาลให้เป็นพื้นที่ปลอดภัยของผู้บาดเจ็บ ไม่ใช่ความอ่อนแอ

การปกป้องพลเรือนจากการสู้รบ ไม่ใช่ความอ่อนแอ

การเปิดทางให้ความช่วยเหลือที่ช่วยชีวิตเข้าถึงผู้ที่ต้องการ ไม่ใช่ความอ่อนแอ

การปฏิบัติต่อผู้ถูกกักคุมอย่างมีศักดิ์ศรี ไม่ใช่ความอ่อนแอ

สิ่งเหล่านี้คือความเข้มแข็ง

เราต้องใช้ “ความเข้มแข็ง” นี้

เพื่อต่อกรด้วยความอดกลั้นท่ามกลางความโกลาหลของสงคราม

เพื่อต้านทานต่อความเคียดแค้น และอยู่เหนือซึ่งการผูกใจอาฆาต

เพื่อรักษาความเป็นมนุษย์ของเราที่มีร่วมกัน ในยามที่ความขัดแย้งพยายามจะลบเลือนสิ่งนี้ไป

การเคารพกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจึงเป็นซอฟต์แวร์ที่เป็นรูปธรรม

อิทธิพลของมันไม่ควรถูกประเมินค่าต่ำเกินไป

การยึดมั่นในกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจะช่วยเสริมสร้างชื่อเสียงของรัฐในเวทีระหว่างประเทศ

รัฐที่ยืนหยัดสนับสนุนกฎเกณฑ์แห่งสงครามและหลักมนุษยธรรมมักมีอิทธิพลในการโน้มน้าวทางการทูตมากขึ้นเป็นผลมาจากการมีซึ่งความเป็นผู้นำด้านคุณธรรมของรัฐเหล่านี้

รัฐคู่พิพาทที่เพิกเฉยต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ย่อมต้องแลกด้วยการสูญเสียความชอบธรรม

ร่องรอยของความโหดร้ายจะยังคงฝังอยู่อีกนานแม้เสียงปืนจะเงียบสงบลงแล้วก็ตาม สิ่งนี้จะเป็นอุปสรรคต่อ

การฟื้นฟูหลังความขัดแย้ง การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ และความร่วมมือระหว่างประเทศ เปรียบเสมือนการเตรียม

“ผืนดินที่อุดมสมบูรณ์” ไว้ให้ความรุนแรงและภัยคุกคามด้านความมั่นคงในอนาคตได้หยั่งรากต่อไปอีก

อย่างไรก็ตาม การคุ้มครองพลเรือนในยามสงครามเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

เมื่อใดก็ตามที่พลรบเคารพกฎเกณฑ์แห่งสงคราม

เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาละเว้นจากการทำร้ายพลเรือน ปกป้องโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ และดูแลผู้บาดเจ็บ

เมื่อนั้น พวกเขา จะช่วยลดต้นทุนระยะยาวของความขัดแย้ง

เมื่อนั้น พวกเขา จะทำให้การฟื้นฟูหลังสงครามเป็นไปได้

เมื่อนั้น พวกเขา จะชำระไว้ซึ่งโครงสร้างของสังคมที่จำเป็นต่อการสร้างสันติภาพ

ในฐานะประธานคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ดิฉันได้เห็นกับตา ถึงด้านที่เลวร้ายที่สุดของ

ความเป็นมนุษย์ และในขณะเดียวกัน ความเมตตากรุณา ก็ยังสามารถเปล่งประกายขึ้นมาได้ แม้จะอยู่

ท่ามกลางสถานการณ์ที่มีตมณที่สุด

- ในกาชา คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้อำนวยความสะดวกในการปล่อยตัวประกัน ๑๔๘ คน และผู้ถูกกักคุม (detainees) กว่า ๑,๗๐๐ คน ตั้งแต่วันที่๑๐ตุลาคม ๒๕๖๖ (ค.ศ. ๒๐๒๓)

ซึ่งช่วยให้พวกเขากลับมาอยู่ร่วมกับบุคคลอันเป็นที่รักได้อีกครั้ง ทั้งในอิสราเอล ดินแดนปาเลสไตน์ ที่ถูกยึดครอง และที่อื่น ๆ ซึ่งรวมถึงประเทศไทย

- ในเมียนมา ผู้แทนคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้ลงพื้นที่เยี่ยมสถานที่กักกุม (places of detention) ต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบสภาพความเป็นอยู่และการปฏิบัติต่อผู้ถูกกักกุม (detainees) รวมทั้งช่วยให้พวกเขาติดต่อกับครอบครัวได้ ซึ่งในปีนี้ คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้เข้าเยี่ยมผู้ถูกกักกุมแล้วหลายพันคน
- คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้ช่วยให้ผู้ถูกกักกุมกว่า ๒,๐๐๐ คน สืบเนื่องจากความขัดแย้งในเยเมน ที่ได้รับการปล่อยตัวและเดินทางกลับบ้าน
- พวกเราได้สนับสนุนรัสเซียและยูเครนในการส่งศพทหารที่เสียชีวิตกลับคืนสู่มาตุภูมิมากกว่า ๕๐ ครั้ง โดยล่าสุดเมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา ได้มีปฏิบัติการที่ซับซ้อนซึ่งดำเนินการต่อเนื่องหลายวัน และเกี่ยวข้องกับศพทหารนับพันนาย
- เมื่อต้นปีนี้ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้ช่วยพาคำลั่งพลที่ถูกปลดอาวุธของรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ๑,๓๐๐ นาย และครอบครัวของพวกเขา เดินทางจากเมืองโกมาไปยังกรุงกินชาซา จากนั้น เมื่อเดือนกรกฎาคม มีการลงนามปฏิญญาระหว่างรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโกกับกลุ่มพันธมิตรแม่น้ำคองโก/ขบวนการ M23 โดยทั้งสองฝ่ายตกลงที่จะจัดตั้งกลไก ซึ่งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศจะทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก เพื่อจัดการเรื่องการปล่อยตัวประชาชนที่ถูกกักกุมจากความขัดแย้งดังกล่าว

ตัวอย่างเหล่านี้มีความสำคัญ และดิฉันได้กล่าวถึง ณ ที่นี้ ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศสามารถนำไปสู่การดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมเพื่อลดความทุกข์ทรมาน การปล่อยตัวเชลย การอพยพพลเรือน และระเบียงมนุษยธรรม ไม่ใช่เพียงการดำเนินการเพื่อบรรเทาทุกข์เท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงออกถึงการปฏิบัติตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และบ่อยครั้งก็ยังเป็นเส้นด้ายอันเปราะบางเส้นแรก ที่เชื่อมไปสู่การเปิดบทสนทนาระหว่างคู่สงคราม ทั้งยังเป็นเส้นทางที่ชัดเจนและจับต้องได้สู่สันติภาพ

ตั้งแต่ปี ๒๕๖๗ (ค.ศ. ๑๙๓๔) คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศได้รับการกล่าวถึงในตราสารสันติภาพประมาณ ๑๕๐ ฉบับ เช่น ข้อตกลงหยุดยิง ข้อตกลงสันติภาพ หรือกรอบความตกลงอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผลมาจากบทบาทของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศในการดำเนินมาตรการด้านมนุษยธรรมตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญาเจนีวา

ดังจะเห็นได้จากข้อตกลงหยุดยิงระหว่างไทยกับกัมพูชาที่เกิดขึ้นในช่วงไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นว่าอาเซียนเป็นเวทีที่สำคัญยิ่งต่อการคลี่คลายและการลดระดับความขัดแย้งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งยังเป็นพื้นที่ที่สามารถบรรลุและปฏิบัติมาตรการด้านมนุษยธรรมได้จริง เช่น การส่งศพผู้เสียชีวิตกลับคืนสู่มาตุภูมิ

ให้สามารถบรรลุข้อตกลงและปฏิบัติได้จริง

เรามุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างการหารือและความร่วมมือกับประเทศไทยและประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมด เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติตามกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ทั้งนี้ เนื่องจากคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางที่เป็นกลาง โดยมีรากฐานอยู่บนภารกิจด้านมนุษยธรรมอย่างแท้จริง และสามารถปฏิบัติการดังกล่าวได้เพราะเราเข้ามีส่วนร่วมทุกฝ่าย ไม่ว่าฝ่ายนั้นจะสู้รบอยู่ด้านใดก็ตาม

เราดำเนินบทบาทนี้มาแล้วกว่า ๑๖๐ ปี

ใต้ฝ่าละอองพระบาท

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจะมีพลังเพียงใด ขึ้นอยู่กับเจตจำนงของผู้นำที่จะธำรงรักษามันไว้

หากอนุสัญญาเจนีวาจะสามารถช่วยชีวิตคนได้ตามเจตนารมณ์ของอนุสัญญาฯ ก็ขอให้รัฐภาคีทุกประเทศร่วมกันทุ่มเทความพยายามอย่างแรงกล้าอีกครั้งหนึ่ง ในการยืนยันพันธกรณีของรัฐภาคีอย่างแน่วแน่ที่จะธำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์แห่งสงคราม

เช่นเดียวกับที่รัฐต่าง ๆ ได้มาประชุมร่วมกันเมื่อปี ๒๕๙๒ (ค.ศ. ๑๙๔๙) เพื่อรับรองอนุสัญญาเจนีวาภายหลังเหตุการณ์อันเลวร้ายของสงครามโลกครั้งที่สอง ในวันนี้ ประชาคมโลกจำเป็นต้องมาร่วมกันฟื้นฟูการเคารพต่อกฎเกณฑ์แห่งสงครามอีกครั้ง

สิ่งนี้มิใช่เพียงท่าทีเชิงสัญลักษณ์ หากแต่คือการปกป้องคนรุ่นหลังจากรูปแบบของสงครามที่ทวีความโหดร้ายขึ้นอย่างต่อเนื่อง

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศต้องเป็นวาระทางการเมืองที่สำคัญลำดับต้น

และด้วยเหตุนี้ เมื่อเดือนกันยายนที่ผ่านมา บราซิล จีน ฝรั่งเศส จอร์แดน คาซัคสถาน และแอฟริกาใต้ ได้ร่วมกับคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ เปิดตัวความริเริ่มเพื่อสนับสนุนเจตจำนงทางการเมืองในการยึดมั่นต่อกฎเกณฑ์แห่งสงคราม^๑ นับตั้งแต่นั้น กว่า ๗๐ ประเทศ ได้เข้าร่วมข้อริเริ่มดังกล่าวแล้ว

ในจำนวนนี้มี ๒๔ ประเทศ ที่ได้เสนอตัวเป็นผู้นำขับเคลื่อนการดำเนินงานภายใต้ ๗ หัวข้อหลัก (thematic workstreams) ร่วมกับทีมกฎหมายของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ จัดทำข้อเสนอแนะที่เป็นรูปธรรมในการเสริมสร้างการเคารพต่อกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ได้แก่

^๑ Global Initiative to Galvanise Political Commitment to International Humanitarian Law

- การระบุแนวปฏิบัติที่ดีในการป้องกันการละเมิดกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ
- การสนับสนุนคณะกรรมการระดับชาติว่าด้วยกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ
- การแสวงหาแนวทางว่ากฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจะมีบทบาทต่อกระบวนการสันติภาพได้อย่างไร
- การเสริมสร้างการคุ้มครองโครงสร้างพื้นฐานของพลเรือน โดยเฉพาะโรงพยาบาล
- การรับมือกับความท้าทายจากเทคโนโลยีสารสนเทศและข้อมูลข่าวสาร
- และการศึกษาผลกระทบด้านมนุษยธรรมจากการสู้รบทางทะเลสมัยใหม่

ตั้งแต่ต้นปีที่ผ่านมา กว่า ๑๓๐ ประเทศ ได้เข้าร่วมการหารือเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้ และขณะนี้

๒๔ ประเทศ ที่ดำรงตำแหน่งประธานร่วมก็ได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ เพื่อรวบรวมข้อมูลและนำเสนอข้อสรุปเบื้องต้น (preliminary findings) ซึ่งจะมีการเผยแพร่ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

ดิฉันรู้สึกยินดีที่จะเรียนให้ทราบว่า การหารือเหล่านี้ — ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เราเห็นอยู่ในสมรภูมิ — ได้สะท้อนให้เห็นถึงการสนับสนุนอย่างกว้างขวางต่อการตีความกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่มุ่งให้ความคุ้มครองมากกว่าการตีความที่เปิดช่องให้ใช้กำลัง

ความพยายามนี้จะดำเนินต่อไปถึงปีหน้า และจะนำไปสู่การหารือในการประชุมระดับสูงเพื่อธำรงไว้ซึ่งความเป็นมนุษย์ในสงคราม (High-Level Meeting to Uphold Humanity in War) ในปี ๒๕๖๙ (ค.ศ. ๒๐๒๖)

ในวันนี้ ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้ต้อนรับประเทศไทยเข้าร่วมความริเริ่มระดับโลกว่าด้วยกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (global IHL initiative)^๒ บทบาทนำของไทยจะมีความสำคัญในการส่งเสริมให้ประเทศสมาชิกอาเซียนและประเทศอื่น ๆ เข้าร่วมความพยายามที่สำคัญนี้

ในฐานะประธานคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ดิฉันมักถูกตั้งคำถามอยู่เสมอว่า กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศยังสามารถปรับใช้กับบริบทปัจจุบันหรือไม่ หรือว่าระเบียบของโลกยุคใหม่กำลังต้องการให้มีกฎเกณฑ์ชุดใหม่มาแทนที่ และบ่อยครั้งก็ถูกถามด้วยว่า หลักความเป็นกลางของเรานั้นล้าสมัยไปแล้วหรือไม่

คำตอบของดิฉันคือ กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศไม่ใช่สิ่งหลงเหลือจากอดีต แต่เป็นกฎหมายที่ยังมีชีวิต สรรสร้างขึ้นเพื่อคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ท่ามกลางความขัดแย้งที่โหดร้าย โดยได้วางหลักสำคัญไว้ว่า ชีวิตมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะอยู่ฝ่ายใดของแนวปะทะ ล้วนสมควรที่จะได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกัน

หลักการเหล่านี้ยังคงมีความเกี่ยวข้องอย่างเร่งด่วนกับบริบทของโลกปัจจุบัน เนื่องจากสงครามในยุคนี้ มักมีการสู้รบเกิดขึ้นในเขตเมือง มีการใช้เทคโนโลยีใหม่ และมีผู้พลเรือนที่เพิ่มมากขึ้น และแม้รูปแบบของสงคราม

^๒ Global Initiative to Galvanise Political Commitment to International Humanitarian Law

อาจเปลี่ยนแปลง แต่ความจำเป็นในการดำรงไว้ซึ่งหลักขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ในยามสงคราม
หาได้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใดไม่

**ความทุกข์ทรมานของผู้เป็นแม่ที่จำต้องเฝ้ามองลูกของตนตายลงเพราะความหิวโหยในวันนี้ ย่อมมิได้
แตกต่างไปจากความทุกข์ทรมานของผู้เป็นแม่เมื่อร้อยปีก่อนเลยแม้แต่น้อย**

บรรดาผู้นำของรัฐทั้งหลายล้วนมีพันธกรณีตามกฎหมายที่จะต้องพยายามทุกวิถีทางอย่างต่อเนื่อง เพื่อป้องกัน
ไม่ให้สงครามลุกลามไปถึงจุดที่ไม่อาจหวนคืน สิ่งที่เกิดขึ้นในสงครามโลกครั้งที่สองจะเกิดขึ้นอีกครั้ง หากเรา
ไม่ใส่ใจมากพอที่จะยับยั้งมัน

ในวันนี้ ท่ามกลางทศวรรษที่เต็มไปด้วยสงคราม รัฐทั้งหลายจำเป็นต้องรวมพลังกันเพื่อจุดประกายวิสัยทัศน์
แห่งสันติภาพและเสถียรภาพที่ยั่งยืนอีกครั้ง บนพื้นฐานของกรอบระหว่างประเทศที่ได้เคยตกลงร่วมกัน
และระเบียบโลกที่ยึดมั่นในหลักนิติธรรม และพวกเขาควรลงมือทำ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ

* * * * *